

Rachel Hore

Voor altijd mijn dochter

Tijdens de oorlog moet Alice een moeilijke keuze maken.
Jaren later zoekt haar dochter naar de waarheid.

ISBN 978-90-225-9173-4
ISBN 978-94-023-1569-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Love Child*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Rachel Hore
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Suzanne

GEZOCHT

Rechtschapen echtpaar met de wens een kind te adopteren. We beschikken over gezonde baby's en kinderen uit gegoede kringen.

Volledige overdracht. Volledige discretie.

Referenties verplicht.

Antwoordnummer D.103.

The Times, 1917

Londen, december 1917

‘Deze.’

Ediths ogen stonden groot van verbazing om de ferme toon en tevreden blik van haar echtgenoot. Philip was een ingetogen, zachtaardige man en hij gaf zelden zo duidelijk ergens zijn mening over.

‘Dit is onze baby, Edie.’

‘Edith,’ fluisterde ze, zich bewust van de nabijheid van juffrouw Chad.

Ze keek naar de fragiele baby in zijn armen en beet onzeker op haar onderlip. Dit meisje was het minst mooie van de twee die er beschikbaar waren. Edith had de behoefte gevoeld de andere op te pakken en te knuffelen, een wolk van een baby van tien maanden, met rode wanggetjes en mooi, blond haar. Sprekend Ediths eigen zusje op die leeftijd. De verzorgster had het meisje op een hobbelpaard gezet en hield haar vast terwijl het zachtjes deinde. De blauwe ogen van het kindje stonden groot van angst en ze had de mouw van de jonge vrouw vastgegrepen.

De andere baby was nog te jong om te kunnen zitten. ‘Drie maanden,’ had juffrouw Chad gezegd, en ze had een andere verzorgster opdracht gegeven haar uit haar wiegje te tillen om haar aan de bezoekers te laten zien. De slaperige baby had één blik op de gezette, bebrilde man in de zwarte overjas en zijn magere, alledaagse vrouw geworpen en was uitgebarsten in kwaad gejammer.

‘Arm wurm,’ had Philip gemompeld, en hij had zijn armen naar haar uitgestrekt. ‘Ze is zo licht als een veertje, Edie!’ Hij nam haar on-

handig in zijn armen en mompelde een voorzichtig: ‘Ssh, ssh.’ Dat moet alles zijn geweest wat de baby wilde, want ze hield op met gillen en staarde hem aan met haar bezorgde, donkerblauwe ogen, tranen glinsterend aan haar lange, donkere wimpers.

Wat had ze toch een vale teint. Edith dacht terug aan de roze en witte huid van het blonde meisje. Het puntige gezichtje en de amandelvormige ogen van dit kind deden haar aan een kitten denken. Edith kreeg uitslag van katten.

‘Dat is beter.’ Philip legde de baby tegen zijn schouder en streelde over haar donkere haar. Dat was het moment geweest dat hij zijn vrouw had aangekeken en stralend dat verschrikkelijke woord had gezegd: ‘Deze.’

Juffrouw Chad had haar handen onder haar kin gedrukt, haar ogen glinsterend van genoeg achter haar brillenglazen. ‘Wat is ze ver-fijnd, hè?’ De directrice van de Adoption Society was een aantrekkelijke vrouw van in de veertig met een bevallig, rond figuur. Ze had zoveel kralenkettingen om dat Edith zich niet kon voorstellen dat ze wel eens een baby vasthield.

Juffrouw Chad was degene die had geantwoord op Philips reactie op de advertentie van het adoptiebureau, in een keurig en vastberaden handschrift. Hoewel ze om referenties had gevraagd, was de toon van de brief ronduit kruiperig. Een advocaat en zijn vrouw uit een rustig plaatsje aan de kust. Conventioneel, welgesteld. Hoe passend! ‘U klinkt als precies een echtpaar van wie we hopen dat het een van onze kleintjes wil adopteren,’ had ze verheugd geschreven, ‘maar een brief van uw dominee en een plaatselijke moeder met aanzien zijn een minimumeis.’ De referenties die Philip had geregeld waren gecontroleerd en het echtpaar was vandaag naar de babyzaal in West-Londen gekomen om een meisje uit te zoeken.

‘Wat weten we over de ouders?’ vroeg Philip voordat Edith de kans had om te protesteren. ‘Had ik al gezegd dat we een weeskind willen?’

‘Dat is ze niet precies.’ Juffrouw Chad keek hem niet aan. ‘Maar haar moeder heeft haar onvoorwaardelijk afgestaan.’

Iedereen zou wel om een weeskind vragen, nam Edith aan. Als de ouders veilig dood waren, konden ze later het kind niet terug willen,

toch? Juffrouw Chad had al uitgelegd dat adoptie wettelijk gezien niet bindend was, heel vervelend, maar dat de financiële boete waarmee werd bedreigd in het contract met het adoptiebureau elke biologische ouder die van gedachten zou veranderen vast en zeker zou afschrikken.

‘We hebben op dit moment geen weesmeisjes.’ De opgewekte toon van juffrouw Chad klonk nu licht geïrriteerd. ‘Maar dit is een heel speciale baby. De familie van de moeder geniet veel aanzien, het zijn mensen van stand. Het is heel ongebruikelijk dat een meisje met zo’n goede achtergrond in de problemen raakt, maar door de oorlog loopt het leven voor iedereen anders dan anders. We hebben geen problemen met het kind gehad. Ze is gezond en drinkt goed. Ik zou haar pittig noemen, maar dat hebt u zelf al gezien. Met de juiste opvoeding denk ik dat u heel tevreden zult zijn.’

Edith had het gevoel dat ze een puppy kwamen uitzoeken, geen baby.

Het kind staarde gefascineerd naar de witzijden pouchet in Philips borstzak. Toen hij daarom grinnikte, draaide haar sturende blik naar zijn gezicht en mepte ze met haar vuistje tegen zijn kaak. Haar normaal gesproken altijd zo serieuze echtgenoot barstte tot Ediths verbijstering in lachen uit.

‘Philip?’ zei ze wanhopig. ‘Ik denk niet dat ik...’

‘Edie, ze vindt me leuk,’ onderbrak hij haar, zijn ogen glanzend van geluk.

‘Dat zie ik, maar denk je ook niet dat dat lieve, blonde meisje...’

‘Wat is ze betoverend, hè, mevrouw Burns?’ kigde juffrouw Chad. ‘Veel rustiger dan dit katje, maar zij is op haar eigen manier ook heel schattig. Aan u de keuze. We zien onze ouders graag tevreden. Beide kinderen zijn per direct beschikbaar, hoewel we eigenlijk een wachtlijst voor zulke jonge meisjes hebben...’

‘Laten we dan maar meteen beslissen,’ zei Philip ernstig. ‘Zeg jij het maar, Edie.’ Hij keek glimlachend naar het katje. ‘Maar mijn voorkeur gaat uit naar deze.’

Later, toen Edie erop terugkeek, vroeg ze zich af hoe ze het had laten gebeuren, waarom ze had toegegeven aan de opwelling van haar echt-

genoot en een baby had meegenomen voor wie ze niets voelde. Het kwam deels door het uitgebreide verhaal dat juffrouw Chad over de voorname achtergrond van de moeder had verteld. Maar grotendeels was het Philips vastberadenheid geweest. Ze had zich erdoor laten overrompelen.

Hertfordshire, januari 1918

‘Het is acht uur, Alice. Tijd om op te staan. We hebben van alles te doen.’

De scherpe stem van haar stiefmoeder trok de jonge vrouw uit haar droom. Ze bleef even liggen, loom en verward, terwijl het gekletter van servies en de geur van toast Gwens gehaaste voetstappen de kamer in vergezelden.

Gwen zette het dienblad met ontbijt op het nachtkastje en liep naar het raam om de gordijnen open te trekken. Alice tilde haar hoofd op, knipperde met haar ogen in het felle zonlicht, draaide zich kreunend om en trok een kussen over haar gezicht.

Dat dempte de schelle toon van Gwen alleen maar een beetje. ‘Dit kan zo niet langer, Alice. Ik sta het niet toe, en je vader ook niet. Je hebt je hele leven nog voor je.’

Alice drukte het kussen tegen haar oor. Ze wist precies hoe haar stiefmoeder over haar dacht. Gwen herhaalde het nu voor de zoveelste keer: ‘Ik heb nog nooit zo’n egoïstisch kind gezien. Je arme vader. Hij is er bijna aan onderdoor gegaan.’ Gwen vond haar koppig, ondankebaar, onvrouwelijk en nog heel veel meer. Het maakte haar verdriet alleen maar erger. Ze haatte Gwen hartgrondig, zou haar nooit vergeven, maar een deel van haar, een klein, schuldbeust deel, begon te erkennen dat haar stiefmoeder haar voor heel veel had behoed: voor een leven in de schaduw, een leven dat zou zijn geëindigd voordat het ook maar was begonnen.

Maar tegen een hoge prijs.

Alice probeerde voor de zoveelste keer de beelden weg te duwen die in haar hoofd schoten als ze er het minst op was voorbereid: het kleine, katachtige gezichtje, dat mondje als een rozenknop toen het haar tepel losliet, die bos zwart haar, die grote, blauwe ogen die zich zonder te knipperen op haar fixeerden. Alsof de baby haar in zich opnam, het gezicht van haar moeder in zich opnam. Alice dacht terug aan hoe ze op haar beurt naar haar dochtertje had gestaard. ‘Kijk nou toch eens,’ had ze verzucht, en haar lippen hadden een kus op dat zachte voorhoofdje gedrukt. ‘Kijk jou nou toch eens, liefje.’ Het haar en de ogen van de baby hadden haar direct aan Jack herinnerd. Nee, ze zou niet aan Jack denken, dat zou ze gewoon niet doen. En nu moest ze, dag voor dag, leren hoe ze de herinnering aan haar kind moest uitwissen, hoopvol, God dankend dat ze nog leefde, ergens in de wijde wereld. Zonder haar moeder.

Alice voelde een snik in haar keel opkomen. Ze wierp het kussen van zich af en kwam overeind. Gwen stond aan het voeteneind van haar bed, haar armen over elkaar, ongeduldig tikkend met haar pink. Alice staarde haar uitdagend aan. Ze wisselden een blik van wederzijdse afkeer uit.

‘Zo, en nu ga je ontbijten en je aankleden.’ Haar stiefmoeder draaide zich om, liep de kamer door en trok de deuren van de grote, walnoothouten garderobekast open. Ze zocht door de kleding die in de kast hing en haalde een modieus reispakje van het hangertje. ‘Kijk maar even of je deze nog past,’ zei ze met een valse ondertoon, en ze legde het op bed. ‘We gaan naar Londen. De moeder van Louise Harrington wil dat je op gesprek komt. Lees de brief maar. Hij is net bezorgd.’

‘Wat?’ Alice zag nu pas dat er een dikke, crèmekleurige envelop op het dienblad lag. Ze griste hem ervanaf, rukte de brief eruit, las hem vluchtig door en gooide hem op de vloer. De woorden weergalmden in haar hoofd: ‘Ik weet zeker dat Alice een gemakkelijke en vriendelijke gezelschapsdame voor mijn moeder zou zijn...’ Een gezelschapsdame!

‘Hoe durft u zich zo met mijn leven te bemoeien!’ gilte ze. ‘Ik ga er niet naartoe, en ik ga niet op een chagrijnig oud mens passen!’ Een tafereel uit haar kindertijd flitste door haar hoofd, toen ze een keer op

bezoek was geweest bij een oudtante, een robuuste weduwe die haar gezelschapsdame, een grijze muis, vreselijk had behandeld. Dat zou ze zich niet laten aandoen, dat weigerde ze gewoon. Ze had weer willen gaan verplegen, in Londen misschien, maar haar ouders stonden haar pertinent niet meer toe in de buurt van gewonde soldaten te komen. Niet na wat er was gebeurd.

‘Niemand heeft gezegd dat de oude mevrouw Eldridge chagrijnig is. Volgens Louise is ze heel vriendelijk.’ Gwen raapte de brief van de vloer en stak hem terug in de envelop. ‘Ze weet natuurlijk niet wat er is gebeurd, en ik adviseer je dat zo te houden.’

‘Waarom zou ik dat niet doen?’ snauwde Alice. Ze had een buitenechtelijk kind gebaard. Geen respectabele werkgever zou haar aannemen als hij het wist. Ze zou niets aan haar goede achtergrond en opleiding hebben. ‘Maar ik ga toch niet, dus we hoeven er verder geen woorden aan vuil te maken.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en trok een pruillip, zich er maar al te zeer van bewust dat ze zich als een klein kind gedroeg, maar Gwen maakte het slechtste in haar los.

‘Het wordt hoog tijd dat je volwassen wordt, juffie.’ Gwens stem klonk scherper dan ooit. ‘Je moet aan de slag. Ik sta niet toe dat je langer in huis blijft rondhangen en het leven van iedereen hier tot een hel maakt. Je vader en ik hebben er genoeg van.’

‘Dan ga ik zelf wel naar Londen. Ik huur wel een appartement en ga werk zoeken. Dat doen zo veel meisjes tegenwoordig.’

‘Maar meisjes uit onze kringen niet. En denk maar niet dat je vader zo’n leven zal ondersteunen.’

‘En wat voor leven bedoelt u dan?’

Ze staarden elkaar razend aan.

‘Een leven waarin je denkt dat je de vrijheid hebt om te doen en laten wat je wilt. Er is maar één woord voor zulke meisjes en dat is te onfatsoenlijk om hardop uit te spreken. Je gaat naar mevrouw Eldridge, of je dat nu wilt of niet. En als ze tevreden over je is, zien we wel weer verder. En nu ga je eten en je aankleden. Ik heb tegen Spriggs gezegd dat de koets om tien uur klaar moet staan. We reizen met de trein van halfelf.’

Gwen vertrok geen spier, maar Alice voelde niettemin haar irritatie

in de manier waarop ze de deur achter zich dichttrok. Ze was tevreden. Ze trok het dienblad naar zich toe en beboterde hardhandig haar toast.

Gwen liep niet direct weg van Alice' slaapkamer, ze vroeg zich af of haar stiefdochter zou doen wat ze haar had opgedragen. Het was een gok, maar ze was ervan overtuigd dat haar strenge aanpak de enige juiste was. Alice haatte haar, maar zij had het op haar beurt nou ook niet bepaald hoog op met Alice. Het voorgaande, moeilijke jaar was één grote machtsstrijd geweest. Ze was ervan overtuigd dat ze het juiste had gedaan voor de dochter van George, en het stond vast dat werken voor mevrouw Eldridge de beste volgende stap in haar rehabilitatie zou zijn. Het was soms moeilijk te geloven dat Alice negentien was en dat ze een jaar in Frankrijk had gewerkt om gewonde soldaten in die afgrijselijke oorlog te verplegen en vervolgens, hoewel kort, moeder was geweest. Het was namelijk net of de jonge vrouw die ze was geweest een terugval tot een boze, opstandige tiener had gehad. Haar gedrag was hemelschreiend ongepast.

Alice had een hekel aan haar gehad vanaf het moment dat Gwen vijf kerstmissen daarvoor voor het eerst voet in Wentwood House had gezet. George had haar aan zijn kinderen voorgesteld als zijn vrouw. Het huwelijk was toen al voltrokken. Gwen had geopperd dat ze eerst zou kennismaken met Teddy en Alice, maar George, de lieverd, had hen willen verrassen. Een nieuwe moeder voor kerst, wat een prachtig cadeau! En wat een geweldig idee was het geweest, zo ontroerend en attent van hem. Die lieve George leefde in een luchtbel van gelukzaligheid. Iedereen zag dat zij, de nuchtere Gwen Wright, hem uit het moeras van verdriet had getrokken waarin hij terecht was gekomen na de dood van zijn vrouw, Mary. Ze was twee jaar daarvoor van een paard geworpen, het arme mens, toen Teddy dertien was, en Alice twaalf.

Gwen was tot ze halverwege de dertig was geweest missionaris in Oost-Afrika geweest, maar ze was er steeds meer afkeer voor gaan voelen, en nadat ze tyfus had opgelopen was ze naar huis teruggedaan. Voor een weduwnaar en zijn moederloze kinderen zorgen had een passende nieuwe roeping geleken. George had ze leren kennen op de bruiloft van gemeenschappelijke vrienden.

Ze wist dat ze een goede invloed had gehad. George was niet meer elk moment dat hij wakker was aan het werk, wat goed was. Ze bracht orde in het chaotische huishouden, ook dat was een pluspunt. De maaltijden werden op vaste tijden geserveerd en er werd veel beter gegeten dan toen ze het gezin had leren kennen. Het was niet eenvoudig geweest om er verandering in te brengen. De schoonmaakster was ontslagen omdat ze haar werk niet goed deed, en de kokkin had twee keer haar ontslag ingediend. George had haar beide keren overgehaald om toch te blijven.

Toen het huishouden op Wentwood House eenmaal weer op rolletjes liep, had Gwen haar energie op de arme kinderen van George gericht. Dat was waar ze tekort bleek te schieten. Elke sentimentele hoop dat ze het gapende gat zou vullen dat Mary's overlijden had achtergelaten, was direct in rook opgegaan.

De vijftienjarige Teddy was een raddraaier en dreigde voortdurend geschorst te worden van de kleine kostschool waar hij naartoe ging. Als hij in de vakanties thuis was, werkte hij alsof hij een van de plaatselijke boerenjongens was voor een paar shilling met hen in de velden of hielp bij de jacht. Zolang hij de deur uit was, deed hij aan het dorpsleven, was hij in zijn element, maar Gwen vond het verschrikkelijk. Als de oorlog niet was uitgebroken en hij zich niet zodra hij oud genoeg was zo gretig bij het leger had aangemeld, zou ze niet hebben geweten hoe het met hem zou zijn afgelopen. Hij was snel volwassen geworden, dat hadden ze gezien tijdens zijn verlofperiodes, en hij was aan het uitgroeien tot een uitstekende officier die diepe empathie voor zijn manschappen voelde, van wie hij sommige al sinds zijn kindertijd kende.

En dan was er de onmogelijke Alice. George had ergens - bij de heiligverklaarde Mary, dat kon niet anders - het bizarre idee opgevat dat zijn dochter een goede opleiding diende te krijgen en had haar naar een meisjesschool in een stadje een paar kilometer verderop gestuurd. Het was zo'n progressieve omgeving waar ze geloofden dat meisjes meer moesten leren dan goed voor hen was, en Alice had het er geweldig gevonden. Gwen was van mening dat ze er schandalig weinig leerde ter voorbereiding op haar toekomst als echtgenote en moeder. Alice toonde geen enkele interesse in de overname van Went-

wood House. In plaats daarvan hadden ze haar hoofd volgepropt met zinloze kennis van Latijn, wiskunde en wetenschap. Dat ze Frans sprak was heel elegant, dat moest Gwen wel toegeven, en toen ze ging verplegen was het ongetwijfeld nuttig gebleken, maar vervolgens gebeurde dat vreselijke waar iedereen die ervan op de hoogte was van wist dat hij er niet over moest beginnen, en nu was Alice weer thuis, en ze weigerde iets anders te doen dan rondhangen en zelfmedelijden hebben. Je zou toch denken dat ze wroeging zou tonen. Gwen had haar per slot van rekening van haar ondergang gered!

Ja, werken voor mevrouw Eldridge zou een veilige oplossing zijn, voor een tijdje, zodat Alice weer de oude kon worden. Ze zou het echter wel slim moeten aanpakken als ze een echtgenoot wilde bemachtigen. Er was een gruwelijk tekort aan jonge echtgenoten, een echte tragedie. Maar misschien dat Alice zich toch ergens nuttig zou kunnen maken. Gwen moest toegeven dat Alice aantrekkelijk was, met haar volle bos honingblond haar, crèmekleurige huid en grote, groene ogen. Ze was lang en gracieus, hoewel een beetje te mager. Misschien dat ze toch nog een kans had.

In de slaapkamer klonken voetstappen, laden die open en dicht werden gedaan, een gemompelde vloek. Gwen was blij te horen dat Alice was opgestaan. Ze draaide zich om en liep de overloop over naar haar eigen kamer om zich voor te bereiden op de reis.

Drie maanden later liep Alice onder een grijze hemel door St James' Park naar huis. Het was haar vrije middag, die ze gedeprimeerd had doorgebracht met een wandeling langs de Theems, wat ze zoveel gelukkiger had gedaan met Jack tijdens de korte, heerlijke tijd die ze er samen hadden doorgebracht. Iedereen was op weg het park uit, het was al laat en het dreigde te gaan regenen, en ze had er flink de pas in, liep met gebogen hoofd, haar omgeving nauwelijks opmerkend.

'Alice, Alice Copeman. Nou ja, zeg.'

Alice bleef staan toen ze de bekende stem hoorde. Een kleine, jonge vrouw in een cape was naast haar komen lopen. Ze had levendige blauwe ogen. Rossig haar krulde over haar oren van onder een verpleegstershoedje.

‘Jane!’ Ze snakte naar adem, en haar hart maakte een sprongetje nu ze haar oude vriendin zag, maar ze aarzelde even voordat ze haar omhelzing beantwoordde, wat genoeg voor Jane Forder was om haar bezorgd aan te kijken.

‘Hoe is het met je?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Prima. Werk je hier in de buurt?’ vroeg Alice snel, in een poging Janes aandacht af te leiden. ‘Ik dacht dat je nog in Frankrijk was.’

‘Nee, ik moest een half jaar geleden terug. Papa was ziek. Het gaat ondertussen weer, min of meer, maar mama wilde me in de buurt houden. Ik werk in het Westminster. Het is prima te doen. Zeker na wat we daar gewend waren.’

Alice sloot een moment haar ogen. Beelden raasden door haar hoofd: de tenten vol bedden en strozakken, de lichamen die buiten in de modder lagen, de ondraaglijke stank, het gedreun van de kanonnen en het gefluit van granaten. Toen ze haar ogen weer opende, was het vreemd om de gevallen bloesems op het weelderige gras te zien, en een stel gretige mussen dat van wat kruimels pikte. Ze voelde haar knieën knikken.

Janes warme hand greep haar arm. ‘Gaat het wel?’ Haar vriendin leidde haar naar een bankje in de buurt. Alice ging dankbaar zitten, maar ze vermeed Janes bezorgde blik. ‘Alice, wat is er met je gebeurd? Je bent vertrokken zonder afscheid te nemen. Je hebt nooit gereageerd op mijn brieven.’

Een koude druppel regen spette op Alice’ wang.

‘Het spijt me, Jane. Ik was van plan je te schrijven, maar ik was... mezelf niet.’

‘Dat verbaast me niets, na wat er is gebeurd.’

‘Hoe bedoel je?’ Alice voelde de paniek door haar lichaam gieren. Had haar vriendin geraden wat er aan de hand was?

‘Het nieuws over Jack. Ik snap helemaal dat je je ellendig voelt. Als dat met mijn lieve Bobby zou gebeuren, zou ik me geen raad weten.’

Alice knikte, en ze glimlachte kort. Ze dacht terug aan het moment dat ze Janes jeugdliefde had leren kennen, toen hij een keer stiekem naar het kamp was gekomen. Zijn cynische glimlach en snel gebarende handen terwijl hij de grimmige, spottende verhalen over

zijn leven in het leger had verteld. ‘Hoe is het met Bobby?’

‘Hij is met verlof,’ zei Jane opgewekt. ‘Ik haal hem vanavond van het station. Ik had het je moeten schrijven, Alice,’ vervolgde ze toen gehaast, en ze begon te blozen, ‘maar we gaan dinsdag trouwen. Heel klein. In de kerk waar ik ben gedoopt. Zou je het leuk vinden om te komen? Ik weet zeker dat mama en papa het leuk zouden vinden om je te leren kennen.’

Een golf van verdriet dreigde haar te overmannen, maar Alice wist hem op afstand te houden. Ze omhelsde haar vriendin, oprecht blij voor haar. ‘Wat heerlijk voor je, schat. Je verdient het. Bobby heeft geluk met jou. Maar ik kan er jammer genoeg niet bij zijn. Ik moet werken.’ Ze wist dat mevrouw Eldridge haar als ze dat zou vragen vast wel vrij zou geven, maar ze zou het niet aankunnen om getuige te zijn van het geluk van haar vriendin. Het zou te pijnlijk zijn. Tranen bij een bruiloft waren prima als ze werden geplengd door oude dametjes, maar het was geen plaats voor het rauwe verdriet van jonge mensen.

‘Werk je nog steeds als vrijwilligster?’ vroeg Jane.

Alice schudde haar hoofd. ‘Ik weet dat het misschien raar klinkt, maar ik ben gezelschapsdame in Mayfair bij een heel lieve dame, maar ze is ook vreselijk streng en ouderwets. Haar routine mag door niets verstoord worden. Als ik een minuut te laat ben voor de lunch, heb ik een probleem.’ Ze zag de ongelovige gezichtsuitdrukking van Jane en legde snel uit: ‘Gwen, mijn stiefmoeder, heeft het allemaal geregeld. Het idee is dat het me de kans geeft aan te sterken. Ik ben een tijdje... niet in orde geweest. Het ging niet goed met me.’

‘Wat naar om dat te horen, Alice. Maar werk als gezelschapsdame klinkt wel een beetje saai. Hoe zit het met je plannen? Je bent toch niet vergeten wat die arts tegen je zei...’

‘Dat staat momenteel op een laag pitje.’

‘Maar ik hoop niet voor altijd. Je vond het geweldig om verpleegster te zijn.’

Er viel nog een druppel regen op Alice’ gezicht, en toen nog een. Ze zette het kraagje van haar jas op en fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik had toch een paraplu moeten meenemen.’

Ze vonden beschutting in een mooie smeedijzeren muziekkoepeel,

waar ze nieuwtjes uitwisselden over mensen die ze beiden kenden. Maar Alice had weinig bij te dragen aan het gesprek, ze had bewust met niemand contact onderhouden. Sinds ze uit Frankrijk was vertrokken had ze haar uiterste best gedaan om geen gedachte meer te wijden aan haar leven in het veldhospitaal bij Camiers. Maar nu ze met Jane zat te praten over de verpleegsters en artsen die ze hadden gekend, over de soldaten voor wie ze hadden gezorgd, die hun leven hadden gewaagd in die zinloze oorlog en zwaargewond waren geraakt, zowel lichamelijk als geestelijk, herinnerde ze zich haar gevoel van doelmatigheid weer. Ze had zich zo nuttig gevoeld, had de machinerie van het menselijk lichaam zo fascinerend gevonden, had het zo bevredigend gevonden om de dood te slim af te zijn door iemand zorgvuldig te verplegen. Een gevoel van kracht en verlangen ging nu weer door haar heen, en toen het was gestopt met regenen en de vrouwen afscheid namen met vage beloften om contact te houden, voelde Alice zich vitaler en energiekeker dan ze zich in maanden had gevoeld.

*

Alice had gelijk over mevrouw Eldridge, die inderdaad streng was, maar een gevoelig hart bezat. Ze bestudeerde nu en dan haar jonge gezelschapsdame met haar intelligente, waterige bruine ogen en vroeg haar voorzichtig naar haar ambities. Alice ontweek directe antwoorden op haar vragen omdat ze er nog niet klaar voor was. Mevrouw Eldridge stelde die vragen niet uit nieuwsgierigheid, dat voelde Alice, maar uit oprecht medeleven. 'Ik begrijp niet waarom je je jeugd vergooit aan een oude dame als ik. Ik weet zeker dat je binnenkort weer vertrekt,' zei ze een keer, hoewel Alice dat beleefd ontkende.

Niettemin zou ze inderdaad snel iets anders moeten gaan doen als ze wilde voorkomen dat ze zich letterlijk dood zou vervelen. Ze zag haar vader en stiefmoeder nauwelijks, hoewel ze uitkeek naar de wekelijkse brief van haar vader, die ze altijd gretig las. Hij schreef voornamelijk over het leven op Wentwood, wat haar heimwee bezorgde. De landarbeiders hadden om opslag gevraagd, aangezien ze harder moesten werken omdat ze met minder waren. Hij had hun verzoek in over-

weging genomen, schreef hij. En een magere zwerfkat had zich verschanst onder de bank en Gwen doodsangst aangejaagd door te gaan janken toen Gwen ging zitten. Hij miste zijn 'kleine Alice', maar hoopte dat ze 'het nog even volhield, afgesproken?' Hij bood geen geld aan, wat ontzettend vervelend was, aangezien het zakcentje dat mevrouw Eldridge haar naast kost en inwoning betaalde snel was uitgegeven. Maar op dit moment zag ze geen andere mogelijkheid dan gezelschapsdame zijn.

Haar ontmoeting met Jane had haar echter wel aan het denken gezet. 'Je vond het geweldig om verpleegster te zijn.' Haar woorden voelden als een worm die door haar brein kroop. Die arts in Frankrijk over wie Jane het had gehad, een jonge, rossige Schot, was een van de weinigen van zijn over het algemeen omhooggefallen collega's die zich verwaardigden om met de nederige vrijwilligsters te praten. Hij had haar verteld over zijn zus, Elsie, die zich vanwege het tekort aan artsen had aangemeld bij de medische opleiding voor vrouwen in Edinburgh. Ze hadden haar tot zijn grote vreugde aangenomen. Hij klonk apetrots op haar, en dat waardeerde Alice aan hem. Toen had hij tot haar verbazing tegen haar gezegd: 'Jij zou je ook moeten aanmelden, met jouw opleiding. Ik weet zeker dat je het zou kunnen. Je bent net zo kalm en evenwichtig als Elsie en neemt onder druk de juiste beslissingen.'

Ze dacht na over haar toekomst terwijl ze zocht naar zoekgeraakte brillen, antwoord gaf op kruiswoordpuzzelvragen en bridgede met de stokoude vriendinnen van mevrouw Eldridge. Misschien dat ze, als die rotoorlog eenmaal achter de rug zou zijn en haar broer Teddy veilig terug zou zijn op Wentwood en iedereen minder gespannen zou zijn, weer eens met papa over de universiteit zou gaan praten. Ze was een keer tegen hem begonnen over een studie wetenschap aan Cambridge, lang geleden, maar Gwen was erop tegen geweest, en daarom was ze toen de oorlog was uitgebroken vrijwilligerswerk gaan doen. En toen was Jack doodgegaan en had ze de baby gekregen, en toen waren al haar plannen in duigen gevallen. Ze deed nog steeds zo hard haar best er niet aan te denken, het weg te stoppen in een zolderkamertje in haar hersenen zodat het haar geen pijn meer kon doen.

Dat ze nu in het stijlvolle huis van mevrouw Eldridge in Mayfair

woonde hielp, aangezien niets haar er met haar verleden confronteerde. Het was alsof ze met een schone lei was begonnen.

Maar er waren nog steeds momenten, als Alice alleen was, dat haar gedachten de baas over haar waren en gingen waar ze wilden gaan en, voordat ze er erg in had, dat beeld van dat kleine, katachtige gezichtje met die aanlokkelijke ogen zich aan haar opdrong en ze nog steeds de toevloed in haar borsten voelde. Dan kostte het even om de herinnering weer weg te duwen. Dat moest gebeuren. Ze was ervan overtuigd dat ze gek zou worden als ze nogmaals zou toegeven aan de tranen.

Ze dacht terug aan wat haar stiefmoeder had gezegd toen ze bij mevrouw Eldridge was gaan werken. 'Je moet het kind vergeten. Je moet alle kracht die je in je hebt gebruiken om niet meer te denken aan wat is geweest en je op de toekomst richten. Je mag het nooit aan iemand vertellen. Je moet doen alsof het nooit is gebeurd. Dat is de enige manier.'

Alice had destijds gegruwd van Gwens hardvochtigheid, maar nu ze sterker begon te worden, zag ze in dat het advies haar zou helpen overleven. Haar maanden bij mevrouw Eldridge waren van alles: saai, frustrerend en vaak eenzaam, maar het had geholpen ze te zien als een herstelperiode.

En toen gebeurde er op een avond iets geks. Alice werd in het donker wakker met een sterk gevoel dat iemand haar naam riep. Ze duwde de dekens van zich af en liep naar de overloop om te luisteren, maar het was doodstil in huis. Toen ze haar ogen nogmaals opende, was het ochtend, en drong het tot haar door dat ze een besluit had genomen: ze zou haar eigen carrière vorm gaan geven, haar eigen levenspad kiezen. Ze zou een manier gaan bedenken om arts te kunnen worden.

Uiteindelijk bleek ze niet lang te hoeven wachten tot haar plan uitvoerbaar werd. Op een middag in april kwam ze terug van de bibliotheek met nieuwe boeken voor de oude dame en trof ze haar werkgeefster slapend in haar favoriete stoel aan, zo diep dat de meid haar niet wakker kreeg voor haar thee. Er werd snel een dokter bij geroepen, maar die kon niets meer voor haar doen. Mevrouw Eldridge overleed de volgende dag.

Hoewel Alice verdrietig was, voelde ze zich ook bevrijd. Na de uit-

vaart pakte ze haar weinige bezittingen in, doordrongen van het gevoel dat ze op het punt stond aan iets nieuws en opwindends te beginnen.

Ze zou met haar vader en stiefmoeder gaan praten en hen overhalen. Ze was vastbesloten. Ze was twintig en had de liefde en het moederschap al achter zich gelaten. Er was iets anders belangrijks wat ze had gezworen met haar leven te gaan doen.